

PRED OBČINSKIMI IN PROVINCIALNIMI VOLITVAMI

PRI NAS BODO MORALI IZVOLITI 240 SVETOVALCEV

V petnajstih občinah, kjer se bo volilo za obnovo občinskih svetov, se je predstavilo 414 kandidatov na 38 listah italijanskih strank ali gibanj - Za pokrajinski svet v šempeterskem volilnem okrožju kandidira pet domačinov

V Beneški Sloveniji bodo 7. junija volili povsod za obnovo občinskih svetov razen v mešani občini Tavorjana pri Čedadu, kateri poteče mandatna doba šele prihodnje leto na jesen. Tokrat so predstavili v vsaki občini več list kot druga leta, žalostno pa je, da med temi ni nobena slovenska lista, kakor jih imajo na Goriškem in Tržaškem. Reči pa moramo, da so v primerjavi s prejšnjimi volitvami

postavili za kandidate dosti mladih ljudi in da so skoraj vsi domačini. V mešanih občinah, to je v Nemah, Ahtnu, Fojdi in Prapotnem so seveda bolj slabo zastopane slovenske hribovske vasi, drugače so pa kar dobro izbrali in bodo lahko zastopane skoraj vse vasi v občinskih svetih. Samo v Režiji menda ni tako, ker ni nihče v vasi Učja hotel kandidirati in to iz protesta, ker so razveljavili nji-

hovo administrativno priključitev k občini Brdo. Zavrnilo so zaradi tega tudi vse volilne pozivnice.

Vsega skupaj so v Beneški Sloveniji predstavili 38 volilnih list s 414 kandidati, od teh bi morali izvoliti 240 občinskih svetovalcev, ki bodo sestavljali 15 občinskih svetov. Dvanajst občin (Režija, Gorjani, Brdo, Tipana, Ahten, Špeter, Sovodnje, Sv. Lenart, Grmek, Dreka, Srednje, in Prapotno) bo izvolilo po 15 svetovalcev in tri (Neme, Fojda in Prapotno) po 20.

Volilna propaganda je zelo razgibana, posebno v Režiji in občini Brdo, kjer tekmuje ta samo dve listi in sicer krščanska demokracija in socialisti. V obeh občinah sta namreč obe stranki skoraj enako močni in je težko predvidevati, katera bo potegnila za seboj večino. V drugih občinah bo verjetno imela povsod večino krščanska demokracija. Tako bo najbrže tudi v Srednjah, kjer so imeli župana in večino socialdemokrati, ker župan Stulin kandidira tokrat na listi krščanske demokracije.

Za provincialni svet kandidira v volilnem okrožju Sv. Peter pet domačinov in sicer Petricig Pavel na listi KPI, Specogna Romano na listi DC, Adami Ruggero na listi socialdemokratov, Marinig Giuseppe na listi PSI in Marinig Renzo na listi PSIUP. Ni naša navada, da bi prerokovali kateri bo izvoljen in kateri ne, ker imajo vsi možnost, da so izvoljeni. Pri zadnjih volitvah sta bila izvoljena dva in to Adami Ruggero na listi socialdemokratov in prof. Burtulo iz Vidma na listi DC.

Tu spodaj objavljamo liste, ki so bile predstavljene v posameznih občinah za obnovo občinskih svetov.

REŽIJA

Lista št. 1 - DC: Beltrame Pericle, Barbarino Antonio, Barbarino Giovanni, Buttolo Giovanni, Clemente Danilo, Coppetti Mario, Lettig Remo, Maddotto Renato, Micelli Luigi, Negro Ferdinando, Negro Giuseppe, Spadra Giorgio.

Lista št. 2 - PSI: Lettig Enzo, Barbarino Antonio, Beltrame Bruno, Di Lenardo Aldo, Di Lenardo Italo, Tolzi Luigi, Di Lenardo Vittorio, Micelli Guido, Paletti Gino, Quaglia Luciano, Quaglia Odorico, Zanetti Antonio.

GORJANI

Lista št. 1 - DC: Ermacora Giovanni, Manganelli Sergio, Passon Diego, Ermacora Onesto, Molino Giovanni, Isola Giuseppe, Fratte Argenta por. Fratte, Zanitti Luigi, Fadi Bruno, Moro Fiorello, Palese Antonio, Agostinis Luciano.

Lista št. 2 - Montenars: Fadini Quarto, Bonavia Angelo, Castonetto Gelindo, Fratte Giordano, Giorgini Giovanni, Isola Vittorio, Lucardi Quinto, Lucardi Renzo, Marcuzzi Adolfo, Morandini Celestino, Sbulf Ermanno, Zanitti Enzo.

BRDO V TERSKI DOLINI

Lista št. 1 - DC: Sinicco Sergio, Battoia Enzo, De Bellis Pietro, Vazzaz Ottavio, Negro Egidio, Pinosa Giorgio Giuseppe, Sgarbano Benvenuto, Lendaro Giovanni, Bobbera Desideria Maria, Mizza Giovanni, Mizza Sante, Mattighello Giovanni.

Lista št. 2 - Unione Socialista - Val Torre: Battoia Evaristo, Bobbera Franco, Cellino Primo, Cerno Guglielmo, Culetto Renzo, Lendaro Alessandro, Marchiol Primo, Micottis Albino, Muchino Lino, Negro Romolo, Pinosa Valentino, Scuntaro Raffaele.

TIPANA

Lista št. 1 - Difesa diritti della montagna: Carloni Giuseppe, Noacco Adriana, Noacco Gino Emilio, Noacco Giuseppe, Melissa Giulio, Miscoria Bruno, Pascolo Franco, Simiz Danilo, Tomasino Gino.

Lista št. 2 - PSU: Berra Elio, Berra Giulia, Budulig Mario, Chicco Guido, Cuffolo Ottavio, Lo Presti Basilio, Scuur Ermacora, Simiz Leonardo, Tomasino Gino, Tomasino Valentino, Vazzaz Franco.

Lista št. 3 - DC: Coos Sandrino, Tomasino Fortunato, Levan Attilio, Berra Gino, Berra Pio Egidio, Busi Emilio,

Buttazoni Gino, Filippig Giuseppe, Melissa Evaristo, Noacco Vittorio Luigi, Sturma Gino, Tomasino Alberto.

NEME

Lista št. 1 - Autonomia e Rinascita: Fabretti Pietro, Comelli Ruggero, Comelli Primo, Comelli Sergio, Cussigh Emilio, Cussigh Ligo, Di Betta Giuseppe, Di Giusto Valentino, Gervasi Bruno, Laurencigh Claudio, Mattiuzza Emilio, Tubetti Giovanni, Venturino Arturo, Vizzutti Giovanni Battista, Zuccolo Giacomo, Tomada Ettore.

Lista št. 2 - DC: Barchiesi Guido, Ceschia Mario, Comel-

li Alessandro, Comelli Antonio Domenico, Coos Albino, Covazzi Cesare Mario, Manzocco Italo, Mattiuzza Giovanni Roberto, Meneghini Cesare, Micossi Giacomo, Mini Giuseppe, Monai Adriano, Tomada Giobatta, Torcutti Sergio, Tubetti Giacomo, Vidimar Bruno.

AHTEN

Lista št. 1 - DC: Emerati Giulio, Emerati Giovanni, Cerico Sisto, Comelli Giuseppe, Cuffolo Ugo, Degano Enzo, Del Negro Aldo, Del Negro Giacomo, Gujon Lino, Marcolin Corrado, Mattielligh (Nadaljevanje na 3. strani)

RIM OMEJUJE DEŽELAM AVTONOMIJO

Deželni zakon za pomoč emigrantom zavrjen

Vlada je zavrnila deželni zakon, ker smatra, da je to vprašanje v njeni pristojnosti - Dežela Furlanija - Julijska B. bo isti osnutek zakona predstavila še enkrat za odobritev

Vlada je zavrnila deželni zakon o ustanovitvi deželnega posvetovalnega organa za izseljence in o podporah emigrantom in njihovim družinam, ki ga je deželni svet v Trstu odobril z večino glasov 10. aprila letos.

Osnovni razlog tega ponovnega rimskega posega proti nekemu deželnemu zakonu naj bi bile kompetence deželne konzulte izseljenških organizacij, ki po deželnem zakonu zadevajo tudi splošna vprašanja izseljenstva in brezposelnosti, za katere zahteva država vso pristojnost zase, češ da so to splošna gospodarska vprašanja, ki jih deželni statut ne predvideva. Nasprotno, meni rimska vlada, gre do vprašanja izseljevanja in brezposelnosti v državno pristojnost, se pravi pristojnost osrednjih vladnih organov in bi to dejstvo terjalo vsaj neko obliko koordiniranja dejavnosti z njimi. To velja predvsem za

deželni odbor Furlanije - Julijske krajine in posvetovalni organ za izseljenstvo pri njem.

Isto zahtevo, ki dejansko omejuje samostojnost deželnih posegov na tem področju, ki je pri nas, od Karnije in Beneške Slovenije tja do nižje Furlanije izredno prizadeto, postavlja osrednja rimska vlada glede podeljevanja podpor izseljencem in njihovim družinam. Dokument, s katerim je vlada zavrnila deželni zakon, trdi namreč, da dopušča deželni statut deželni upravi samo dopolnilno zakonodajo na področju dela, socialnega skrbstva, brez upravnih pooblastil.

Končno, trdi zavrnilni akt rimske vlade, bi zakonski osnutek ne smel predvidevati posegov izven meja dežele Furlanije Julijske krajine. Glede zadnjih dveh točk bo verjetno v deželnem svetu, ki bo v kratkem razpravljalo o stališčih rimske vlade, marsikdo kritično pripomnil, da pomeni to popolno omejitev vsakršne samostojne pobude v smeri izseljenstva in za odpravo najhujših socialnih problemov emigrantov. Že sama beseda «izseljenec» poudarja, da gre za delavce v tujini, torej izven meja svoje domovine, kaj pa še dežele. Kako naj torej dežela Furlanija - Julijska krajina ustrezno poseže s korenitimi in učinkovitimi posegi, če ne bo niti izseljenški konzult dovoljeno opravljati svojega dela med zainteresiranimi, se pravi delavci v emigraciji po evropskih deželah.

Takoj po sprejemu vlad (Nadaljevanje na 3. strani)

Ne zamudimo priložnosti!

Izvolimo take može, ki se bodo resnično zavzemali za naš narodni in socialni dvig

Se malo dni nas loči od volitev za obnovo pokrajinskega sveta in občinskih zastopstev. Kmalu bodo naši ljudje poklicani, da povedo koga hočejo imeti za komunskega moža. Zato je potrebno, da se o volitvah izreče prava beseda, da bomo znali in vedeli kako se ravnati. Pri teh volitvah moramo pokazati, da smo tudi mi beneški Slovenci zrelo ljudstvo, ki si hoče svoje občinske zadeve res demokratično urediti.

Seveda je za dober izid volitev potrebno, da ima vsak volivec nekaj lastnega prepričanja, da izvoli take zastopnike, ki bodo zastopali naše interese in ki bodo tudi znali biti dobri administratorji.

Pod fašistično diktaturo seveda takih prostih in demokratičnih volitev nismo imeli. Takrat je diktatorialni režim kateri može bi nam morali gospodariti in če ni bilo tako, so nas topli in zapirali. Danes sicer ni več fizičnega nasilja, je pa «mrzlo» nasilje. Pritisk se vrši na drugačne načine: s tihimi grožnjami, z zmedo različnih parol, ki jih mečejo med ljudi razne stranke. Zato je treba pri teh volitvah večje pažnje in samostojnega mišljenja.

Vprašanje, koga bomo volili, ni prav lahko. Razne stranke postavljajo svoje kandidatne liste in love glasove. Na marsikateri listi se nahajajo pod raznimi znamenji imena kandidatov, ki so se prej izkazali kot naši najhujši nasprotniki. Pozor na take ljudi, ki se eno kažejo, drugo pa mislijo in bodo drugače delali kot obljublajo.

Mi si moramo pri teh volitvah izbrati pravo stališče, katero nam narekuje naša nacionalna in socialna zavest in naše krvave potrebe. Ker so razmere pri nas še vedno takšne, da nimamo razvite politične in nacionalne zavesti, da bi lahko postavili svoje lastne slovenske liste, kot na Tržaškem in na Goriškem, se bomo morali drugim ozreti.

Predvsem za občinske volitve ne bomo volili strank, ampak posamezne može, kakor nam to omogoča večinski sistem glasovanja. V vsaki občini bomo pazili in že zdaj opozarjamo volivce, da izberejo izmed kandidatov res demokratične može, drugič nacionalno zavedne in tretjič take, ki bodo skrbeli za socialni napredek in ki bodo občino dobro upravljali. Te tri lastnosti mora imeti naš kandidat, da ga bomo izvolili.

Le prevečkrat smo bili prevarani od raznih strank za svoje glasove, obljube so šle pa po vodi. To pot pa bomo od občine do občine poslušali nasvete naših mož, da za začetek vsaj v nekaterih občinah dobimo nekaj svetovalcev, ki se bodo resnično zavzemali za gospodarski in nacionalni dvig naših zapuščenih vasi.

Volivci, odprite oči! Ne sprejmite vsakogar, ki se vam ponuja pod tem ali onim simbolom. Tudi ne poslušajte in verjemite tistim, ki blatijo in napadajo vaše poštene rojake, ki so se za naš narod in njegove socialne potrebe že izkazali.

Zdaj ne gre v naših občinah za kako strankarsko opredelitev. Pri nas gre za to, da izvolimo take može, da bodo kot nacionalno zavedni in socialno čuteči znali naše občine dobro administrirati!

VOLIVCI!
IZPOLNITE SVOJO NACIONALNO IN SOCIALNO DOLŽNOST POGUMNO IN POŠTENO!



Črni vrh (it. Montefosca) v podboneškem komunu, v ozadju hrib Matajur



za naše mlade bralce

Obljuba

Slon in krojač

Mihčeva mama je stopila na prag in že petič zaklicala: «Mihec! Kaj me res ne slišiš? Miheca!».

Izza vogala hiše je pribrnčal dvanajstletni Mihec in ves razžarjen od igre zabundal:

«Kaj me venomer kličeš?»

Mama se je zresnila.

«Večeri se že. Si napisal nalogo?».

«Jo bom po večerji.»

«Učil se tudi nisi, kajne? Kokoši in zajcev še videl nisi. Bo že mama. Mama je za vse. Da bi pomagal, ti niti na pamet ne pride, je užaljeno rekla mama in odšla v kuhinjo.

«Uh, kako si spet sitna!» se je zmrnil Mihec in stekel krmil kokoši in zajce.

Ko se je vrnil v kuhinjo, je obstal na pragu in gledal mamo. V njenih očeh so bile solze. Mama ni rada jokala. Vajena je bila trdega življenja. Le kadar je bila zares žalostna, so se ji zasvetile v velikih, modrih očeh.

Tudi Miha je zdaj stisnilo v grlu. Nenadoma mu je postalo žal, da ji je tako ugovarjal. Stopil je k materi in jo prijel za roko.

«Ne joči, mama! Saj nisem mislil tako hudo...».

«Vedno tako govoriš, je rekla in si obrisala solze.

«Ah, veš, kavboje smo se igrali. To pa že ni taka reč, je Mihec našobil ustnice.

«Ni, je rekla mama. «Hudo je, ker si med igro pozabil na šolo, pa na to, koliko dela moram sama opraviti.»

«Ah, mama...».

Ni mogel več. Obrnil se je in stekel v drvarnico. Prinesel je naročje drv in vedro vode.

«Mama, po večerji bom pomil posodo», je rekel, se motovilil po kuhinji in čakal, kaj mu bo rekla.

«Naloga še nisi napisal, kajne?» ga je pogledala.

«Saj sem ti rekel, da jo bom napisal po večerji. Ti boš legla v posteljo, jaz pa bom pomil posodo in napisal nalogo.»

«Se boš učil tudi po večerji?».

Mihcu je zastala beseda. Na šolo je čisto pozabil. Večkrat se mu tako zgodi.

«Tudi učil se bom, mama...» je pokimal.

«Veš, kaj imate jutri na urniku?» je vprašala mama. Mihec se je zmedel. Brskal je po spominu, a se ničesar ni mogel domisliti.

«Se tega ne veš?» je rekla mama. «Hudo je, če človek nima volje.»

Mihec je vedel, kako je, če človek nima volje. Kako je bilo prejšnji dan na igrišču... Igrali so roketmet. Kazalo je, da bo moštvo, v katerem je bil Mihec, igro izgubilo. Kriv pa je bil vratar. Ožemalo ga je sonce. Ovijal se je kot vrba žalujka. Na žogo sploh ni pazil.

«Šlapa in ne rokometaš! Nobene volje nimaš! Izključili te bomo in konec!» so kričali nanj.

Ampak vratar Vanček ni bil zmerom tak. Kadar se mu je hotelo, je skakal za žogo kot opica v pragozdu. Takrat mu je bilo telo prožno, mišice napete in iz oči mu je

žarel ogenj. Pa ga je prijelo, da se je ovijal kot leska v vetru. Zoge so letele skozi vrata ko muhe na gnojišče.

«Ti pa tvoje vratarstvo in tvoja piškava volja!» so mu očitali.

Če fanta še na igrišču prevzame malodušje, ga toliko bolj, ko gre za šolo. Saj bi se Mihec učil, pa se mu ne da in konec. Ne ljubi se mu, nima volje.

«Saj bi rad, pa včasih ne morem», je rekel.

«Na očeta pomisli! Ta je zmogel vse. Imel je močno voljo.»

Mihec je pogosto mislil na očeta in rad bi mu bil podoben.

«Ko je umiral, sem mu obljubila, da bom skrbela zate», je rekla mama. «In rada bi, da bi mi včasih olajšal skrb, Mihec, da bi se vsaj malo potrudil.»

«Mama!» se ji je Mihec poglaval v naročje in v tihem ihtenju obljubljal, da bo od slej pomagal pri delu in tudi šole ne bo zanemarjal. «Boš videla, da bom, čisto drugačen bom», ji je zatrjeval.

Mama je vedela, da misli zares, a je nemara vedela tudi to, da bo čez dan, dva na obljubo spet pozabil. Zato se je nasmehnila, ga pogladila po laseh in rekla:

«Mihec, ti moj otrok...».

Ptičje petje

Malokateri glasovi segajo tako v naše občutje kot glasovi ptičjega petja. Ptičje petje oživlja in oplešuje naše okolje. Kaj bi pomenili naši gozdovi, travniki in vrtovi brez tega petja?

Ptičje petje je danes v ospredju zanimanja raziskovalcev in glasbenikov. Raziskovalci ptičjega petja primerjajo glas posameznih ptičev-pevcev tonski barvi orkestralnih instrumentov — flavti, oboji, klarinetu itd.

Vso pomlad in vse poletje prepevajo ptičji pevci med nami, kljub temu prav malo poznamo njihove pevsko-glasbene sposobnosti. Nekateri menijo, da so ptičji-pevci samo preproste živali. Pa je petje posameznih ptičjih vrst vendarle različno. Ptičje petje vrste s pevsko sposobnostjo imajo tudi več glasbenih prvin, spletenih z motiviko, ki so jo uporabljali skladatelji za svoje skladbe.

Tako imajo prvo mesto ptičji-pevci solisti — slavec, kos, droz, ščinkavec, kanarček itd. Njim sledi druga stopnja ptičev-pevcev, ki imajo dar posnemanja drugih pevcev ali pa se držijo svojih spevov — sinica, škorec itd. Tretje mesto zasedajo ptičji-pevci zboristi; ti ptičji nimajo daru za posnemanje drugih ptičev in tudi glasovni obseg je brezpomemben. Glas teh ptičev — vrana, kavka, sraka itd. — je za poslušanje brez vsake lepote.

Stoletja pesniško opevan in do današnjih dni občudovan ptič-pevec, ki slovi kot nedosežen izvajalec svojih melodij in po lepoti glasu, je slavec, kralj pevске umetnosti pri ptičjih-pevcih. Takšno pesem kot slavec s čudovitim čarom ritmično prekipevajočih trilčkov ne zmore noben drug ptič-pevec. Slavec je virtuoz svojega grla. O njegovem petju so se razpisovali v vseh časih.

Svojevrstna posebnost je petje kosa. Se posebno veljavo ima kot skladatelj. Njegove melodije segajo preko oktave. Sestava samih melodij zahteva študija in znanja iz skladateljske slovnice. Motivno je petje zdaj preprosto, zdaj zopet zapleteno. Kos je nedosegljiv sestavljalec tonskih sestav in

izboren pevec lastnih melodij in tako edinstven ptič med vsemi ptičji-pevc. Ni samo izvajalec, ampak še ustvarjalec. Poslušati kosovo melodijo in motive je glasbeni užitek svoje vrste, zahteva oster posluš in glasbeno razgledanost. Nič manjša kosova sposobnost je tudi spreminjanje — variranje. V tej umetnosti ga ne prekaša niti slavec.

Prva znanilka pomladi je kukavica. Njen značilni interval je mala terca, večkrat tudi velika terca, velika sekunda (kadar je utrujena ali prestrašena).

Z večjo ritmično poživitevijo kot kukavica poje strnad. Njegovi priljubljeni intervali so čiste prime in velike sekunde.

Navajamo še ure «ptičjega petja», ki so zanimive zaradi vrstnega reda ptičjega nastopanja. Je zakonitost svoje vrste; ugotovili so jo raziskovalci ptičjega petja:

Jutranji koncert otvarja pogoreleček. Čeprav je še vsa narava v popolni temi, se mu kmalu pridruži šmarnica. Šmarnici sledi kos in iz daljave pošilja svoj pevski prispevek še kukavica. Ti 4 ptičji-pevci so prvi budilci življenjskega prostora naših poljan in vrtov. Počasi narašča petje v zbor. Ob zori pojejo kos, sinica, ščinkavec, penica, strnad, lastovka, hudournik in vrabec. V višinskih gozdovih pa otvarja pevsko zborovanje z zbrušeno intonacijo divji petelin.

S pojemanjem dnevne svetlobe, to je v začetku julija, pojema tudi ptičje petje. Daljše noči prinesejo krajše nastopanje in v drugi polovici julija se letna pevška sezona ptičjega petja zaključuje.

Šale

(Češke narodne)

Kdaj zajca noge bolijo?

Katera zver je najbolj podobna lisjaku?

Zakaj petelin meži, kadar kikirika?

Kdaj je konj najtežji?

V nekem indijskem mestu je živel krojač, ki je bil zelo norčav. Od jutra do večera je sedel v svoji stojnici in nagajal vsakemu, ki je šel mimo. Zdaj je tega zdaj onega zbadel z ostro besedo. Tako si je med šivanjem krajšal čas.

Nekega dne je peljal gonjač velikega slona mimo njegove delavnice k neki. Ko je krojač zagledal slona, je položil košaro jabolk poleg sebe in čakal. Lop, lop, lop, je lomastil slon po tlaku. Ko je prišel do krojača in zagledal lepa jabolka, je obstal in oči so se mu poželjivo zasvetile. Iztegnil je rilec proti košarici, da bi si izbral najlepši sad. Tedaj pa mu je krojač hitro podstavil dolgo šivanko, da se je zbadel v rilec. «P, r, r, r, rm» je zahrkal slon in stresel z rilecem. Nato je odšel mirno

po svoji poti, kot da mu ni mar krojačevega smeha, ki je še dolgo odmeval po ulici.

V reki si je slon shladil rilec in se napil vode. Preden je odšel, si je še narsrkal poln rilec vode. Lop, lop, lop, je odmeval njegov korak po tlaku in rilec se mu je pozibaval na desno in levo. Prišel je do krojačnice. Tam pa se je nenado-

ma ustavil, se okrenil, dvignil rilec in frrr, izpihnil vso vodo na krojačevo glavo.

Potem se je na svoj način zasmejal in odšel svojo pot.

Odtlej so vedno vpraševali krojača, kako mu je prišla slonova kopel. Krojač pa je molčal, se na tihem jezil, nagajal pa ni več ne ljudem ne živalim.

Uganke

Kdo hišico si naredi in sama se zaklene v nji? (Svlopiprjeka)

(Tobak)

Pobalin se pripodi, da izpije lačen kri, plane nate žvižgajoč, sit jo spet odkuri v noč.

(Komar)

Sladko ni, zdravo ni, ko gori, ne boli, a megli ti oči.

Otročičkov poln je grad, a brez oken je in vrat.

(Sense v buči)



29. Stric Miha in Matiček nista slutila, kaj vse jima je namenila muhasta usoda, sicer se stric gotovo ne bi odločil, da bo pristal v mestu, marveč bi z letalom poletel naravnost na najvišjo goro sveta in tako kar najhitreje opravil svojo nalogo. Ko je stric ustavil motor, da bi z Matičkom pristala, je nenadoma nekaj zahreščalo in letalo se je na veliko stričevo presenečenje s trebuchom nabodlo na koničast stolp budističnega templja. Tako sta se neprostovoljno usidrala trideset metrov visoko nad zemljo. «Hm, le kako bova prilezla dol?» je godrnjal stric. Matiček pa je rekel: «Eh, striček, nama bodo že pomagali Tibetanci. Celo hitro bova spodaj.»



31. Kriče jim je odgovarjal. «Nerodna zadeva, Matiček. Če bi imela dovolj dolgo vrvo, bi se prav rada spustila s tega ptičjega mesta. Brr, kar vrta se mi v glavi. Oni tam spodaj pa menijo, da nočeva izstopiti in to jih še bolj jezi», je pravil stric. Ko vse kričanje ni pomagalo, se je na najvišem balkonu prikazala dolga lestev in se s kavljji zapčičila v letalo. Po njej so lezli lame v rumenih oblekah, okrašenih z rdečimi pasovi. «Uh, kakšne brke imajo!» se je zgrozil Matiček. Stric, ki je jezdil na repu letala, je pravkar hotel smukniti v kabino, toda neki lama ga je spretno ujel za nogo.



30. Ko ju je na vrhu stolpa gugal veter, se je okrog svetišča zbrala množica radovednežev. Iz vseh lin in balkonov na stolpu pa so pogledovale obrtne tibetanske menihov-lam, ki so vpili in razburjeno mahali z rokami. Niso se mogli dovolj načuditi temu, da je tako velik ptič pristal prav na stolpu svetišča. Ko so opazili strica, ki se je sklanjal iz kabine, so mu pričeli groziti s pestmi in vpiti nanj. Stricu ob pogledu na te jezne menihe seveda ni bilo nič kaj prijetno pri srcu.



32. Menihi so ju zvelkli iz stolpa in ju odvedli proti svetišču. Stric, ki se je bil svojega prvega napadalca otresel z brco, a mu nato podlegel, je dobil to brco povrnjeno z nekaj krepkimi bunkami. Menihi so bili veliki, slokih postav in so ju prav grdo gledali. Matiček je komaj zadrževal smeh. Lame so občudovale lepega dečka in ga v mislih že določili za naslednika Dalaj-lame. Nekateri izmed njih so na vsak način hoteli potipati stričev trebuh, kar pa možakarju seveda ni bilo po volji. Menihi so ga komaj ohranili pred temi radovedneži.